25 плюс

№2 (38) серпень-вересень 2013 р.

Ключем до знань відкриємо майбутнє!

Газета ВПУ №25

В новий навчальний

з гарним настроєм!

Анна Трембач,
редактор газети
"25 ПЛЮС"

Вже осінь. Вересень. І як завжди, початок навчання, а комусь і праці. Легковажність і справжній відпочинок залишились позаду, в казці під назвою «Літо». Хтось тільки розпочав своє учнівське життя, хтось продовжує, а дехто вже закінчує. Звичайно, роки навчання для когось стануть не останніми, але уже не тут, у ВПУ №25, а в зовсім іншому закладі. Говорити про прощання ще рано, але ж час минає так швидко...

Тому почати свою рубрику я наважилась саме з цього – *лінії навчання.* **Ні для кого не секрет, в тому числі, і для дорослих, що вчити складні тексти чи формули нам, учням, дуже важко. Але ж бути у компанії однолітків, друзів, які стали частинкою твого життя, це так круто. Постійні жарти, колективні обговорення, іноді нерозуміння, цікаві завдання, допомога один одному — доповнюють наші дні серед підручників і зошитів. Це весело. Інколи це стає навіть стимулом до вивчення певного предмету. Але не забуваємо про те, що знаходимось в оточенні вчителів та працівників закладу (хоч найчастіше ускладнюємо їхню працю своєю поведінкою). Ось за це нас вибачте. Насправді, нам дуже приємна Ваша турбота про нас...**

От і мій час навчання у закладі, який став для мене рідним з далекого дитинства, вичерпується. Так само скоро закінчиться моя робота як редактора газети, в якій ще зі школи я оселилася як дописувач. Це сумно... Бо моя група для мене вже стала незабутньою «цікавинкою» життя, і розлучатись з нею буде дуже важко. Тому свою роботу в новій рубриці «Зсередини» (на сторінках 6-8) я присвячую учням улюбленої групи номер 36. І кажу вам, мої рідненькі: «До зустрічі на уроках!»

А для Вас, читачі газети, в мене і в усіх, хто бажає працювати з нами, є багато чого цікавого. Читайте нас, дізнавайтесь багато новинок та беріть участь у активному житті училища. Завжди Ваша, Анна Трембач. Па-па!

В новий навчальний — з гарним настроєм

Є така думка

Ну ось, нарешті... до праці!

Але з ким доведеться працювати? Хто цього року вступив до нашого закладу? Такі думки роїлись в моїй голові того дня, коли директор училища підписав наказ про призначення мене (Т.В.Бортнік) на посаду педагога-організатора ВПУ №25

Напевне буду починати з того, що ознайомлюся з анкетами вступника! І я хвацько взялася за їх опрацювання. Так цікаво! Які всі різні: з усіх усюд нашої області. О, та навіть із сусідніх областей! Але чому ж вступили сюди, до цього навчального закладу? Зрозуміло: багато кому порадили наші випускники, декому батьки, є навіть такі, які дізнались про цей навчальний заклад на сайті ВПУ №25 м.Хмельницького чи від представників училища.

А чому учні обрали саме цю професію? Так… бо вона престижна, подобається, є шляхом до матеріального благополуччя, за допомогою цієї професії можна втілити свої мрії у життя, розвиватись в оточенні однодумців. Ну от і чудово! Виявляється, нікого не примушували до цього кроку, всі обирали професію за покликом серця.

Цікаво, **а яке ж перше враження у вступників** від нашого навчального закладу, викладачів, старшокурсників? Всі відзначили, що приємно вражені (або ж тільки придивляються і спостерігають), але всі налаштовані на дружню співпрацю! Я на мить замислилась… Цікаво, чи не зміниться думка щодо обраної професії у них по завершенні навчання? Треба буде не забути і поцікавитись через три роки. Але ж можна запитати про це сьогоднішніх старшокурсників! Підготувавши анкету для третьокурсника, я взялася до справи.

* * *

Цікаво, і що там? Із 107 опитаних старшокурсників 100 (!), зверніть увагу, задоволені навчанням у ВПУ №25 і майже всі вони не пошкодували щодо обраної професії.

Як і наші першокурсники, вони бачать свою професію цікавою, прибутковою, вірять, що вона дасть можливість самореалізації та подальшого вдосконалення у вищих навчальних закладах. Але, потрібно сказати, з'явилися й такі, які розчарувалися у виборі, ті, які зрозуміли, що саме ця професія не для них. Добре, що на цьому етапі прийшло розуміння...

Ще ми поцікавились у більш досвідчених учнів, які вже не перший рік у цій родині, **а що вони думають про ВПУ №25?** І що б ви думали? Стільки різних думок та поглядів! За невеликим винятком майже всі говорять про гарний педагогічний колектив, можливість творчої реалізації, присутність дуже гарних дівчат (вказала чоловіча половина учнів) та отримання стипендії! Приємно вражає наших третьокурсників те, що в училищі проводиться безліч свят, концертів, працює багато різнопланових гуртків. Декому подобається, що в їдальні печуть смачні пиріжки, декого радує дисципліна, якої дотримуються в навчальному закладі.

Природно, я не могла втриматись, щоб не запитати: а що ж **не подобається нашим третьокурсникам?** Потрібно зізнатись, що зауважень теж було немало. Наприклад, до розміру стипендії та того, що вона виплачується всім в однаковому розмірі, без врахування рейтингу навчання. Не до вподоби жорстка дисципліна та суворість до учнів з боку деяких викладачів.

Значній кількості наших третьокурсників не подобається організація лінійки, а також ставлення керівництва до майстрів-вихователів за запізнення учнів на лінійку. Були й неоднозначні відповіді: одні дорікали, що уроки закінчуються пізно, але просили перенести початок навчання на 9 годину. Але більшість, навпаки, пропонувала скоротити велику перерву. Деякі учні скаржились

на недостатню кількість підручників, малу кількість лавочок, відсутність мила для рук та туалетного паперу в туалетній кімнаті, малий вибір їжі в їдальні та відсутність місця для куріння.

Ну, і на завершення я попросила третьокурсників подати **пропозиції керівництву нашого навчального закладу та керівництву учнівського самоврядування.** І нам запропонували проводити лінійку тільки раз на місяць та не змушувати мерзнути на вулиці тих, хто на неї запізнюється. І ще...

* Щоб в їдальні були менші черги, щоб зробили її більш зручною та поставили автомат для придбання кави та чаю.

* Щоб дозволяли хлопцям ходити в шортах та не голитись.

* Щоб зачиняли гуртожиток не раніше двадцять першої години.

* Щоб організовували більше свят, конкурсів, влаштовували вечори відпочинку, зробили бал для випускників. А ще порадили зробити додаткові заняття для тих, хто хоче підготуватись до ЗНО та проводити День відкритих дверей не тільки у вихідні.

Дехто вважає, що наше керівництво найкраще і що все робить правильно. І побажали всім більше добра та позитиву! Я ж задоволена, що анкетування виявилося вдалим, хоч, зізнаюсь, багато є неоднозначного. Дякую всім, хто відгукнувся на мою пропозицію та відверто відповів на поставлені питання! Є над чим працювати. Ну ось, тоді до праці!

ЛІДЕРИ учнівського самоврядування зібралися у КИЄВІ

Днями у Києві відбувся триденний збір Всеукраїнської ради лідерів учнівського самоврядування професійно-технічних навчальних закладів з усіх областей України, міст Києва та Севастополя. Хмельницьку область на зібранні представляв учень ВПУ №25 м.Хмельницького, президент обласної ради учнівського самоврядування профтехосвіти Владислав Сторожук.

«Як і всі, — каже Владислав, — я виступив із промовою, в якій окреслив основні напрямки діяльності учнівського самоврядування в нашій області. Скажу відверто, багатьох зацікавила проведена нами робота. І мені не довелось червоніти, представляючи Хмельниччину на цій Раді.

Організатори підготували для нас досить насичену програму. Відкрив зібрання директор департаменту ПТО (професійно -технічної освіти) Міністерства освіти і науки України В'ячеслав Супрун. Другий день наша Рада провела у Міністерстві освіти та науки України, а круглий стіл за темою «Створюємо майбутнє власноруч» проходив за участю заступника міністра Бориса Жебровського.

Лідери учнівського самоврядування були запрошені до Міжрегіонального вищого професійного училища зв'язку міста Києва, де ознайомились з організацією навчального та виховного процесу. Не забули організатори й про відпочинок. Всі ми мали змогу познайомитись на тематичних вечорах, аукціонах, взяти участь у сучасних формах дозвілля, у пішохідній екскурсії Києвом та зустрітися з народним артистом України Григорієм Чапкісом.

За результатами роботи Ради був затверджений план роботи на 2013-2014 навчальний рік, підписане Положення та Меморандум про співпрацю між Всеукраїнською радою старшокласників та Всеукраїнською радою учнівського самоврядування ПТНЗ. Крім цього, ми визначили ряд завдань. А саме: створити емблему Всеукраїнської ради учнівського самоврядування, розробити сайт, окреслити план спільних дій і, як наслідок, працювати над реалізацією цього плану».

У піднесеному настрої Влад повернувся до рідного навчального закладу. І запевнив, що й надалі буде працювати над удосконаленням роботи учнівського самоврядування.

Прес-служба ВПУ №25.

ФЕЄРІЯ УСПІХУ, або Яким може бути шлях до знань

На невеличкому острові знань — ВПУ №25, своє місце віднайшло королівство учнів та друзів під назвою група 36 «Оператори комп'ютерного набору. Обліковці з реєстрації бухгалтерських даних». Зустріч таких яскравих особистостей, як ми, була неминучою, доля попрацювала над цим. Невгамовні хлопці та дівчата, які мали різні мрії з дитинства, стали на спільну стежку роботи бухгалтером. То якими ж були кроки у майбутнє професії та дорослого життя в учнів групи 36?

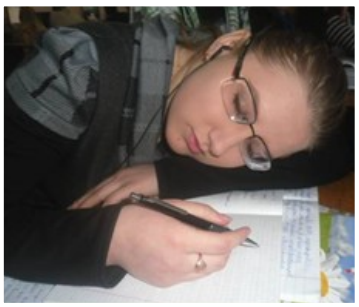

Не можна сказати, що наша спільна праця завжди була на сто відсотків легкою. Ми, як і всі, сварились через різні думки щодо тих чи інших ситуацій, не підтримували ідей чи дій одне одного, не погоджувались з вирішенням спільних проблем у групі, не сприймали серйозно попередження педагогів. Але, незважаючи на всі образи, сварки, непорозуміння, ми знаходили у собі сили взяти до уваги думку кожного, зважити всі «за» і «проти» і вже тоді приймати правильні рішення. Ми постійно прислухались до людей, які дають нам освіту, хоча в більшості випадків робили все навпаки.

І хоч частенько псуємо нерви нашому класному керівникові Мельниковій Тетяні Олександрівні та майстру–вихователю Пенделюк Наталії Петрівні, ми глибоко вдячні їм за турботу і переживання. Вони спрямовують нас та наші думки на вірний шлях. Як не крути, але ми – «оператори та обліковці», стали одним цілим на довгих 3 роки. Хоча не таких вже й довгих, тому що час нашого перебування в обстановці рідного колективу спливає. Здається, ніби ще так далеко до екзаменів, випуску, захисту диплома, але вже хочеться повернути час назад, щоб це були моменти першого курсу. Але, на жаль, годинника не зупинити… Але у цьому є й свої плюси: ми здобуваємо навики професій, які стануть початком нашого дорослого життя. Дехто з нас віднайшов справжнього друга чи подругу, дехто, можливо, і кохання, ми маємо незначний, але все ж таки досвід праці.

За час навчання в училищі ми здобували нагороди, якими залюбки милуємось і пишаємось: **ІІ місце** – «Патріотизм і використання української символіки»; **нагорода** за участь в конкурсі костюмів, присвяченому святу «HALLOWEEN»; **ІІІ місце** за активну підготовку квіткових композицій «Щедра осінь». А також маємо свою гордість групи, як і у спорті, так і у навчанні: це Ляшук Тетяна, Василець Анастасія, Шаран Анна, Матвійчук Денис, Андрій Кібець, Богдан Бондарук. Та не зважаючи на грамоти і подяки, які є в окремих учнів, все одно в нас усі — найкращі!

Також в нашій групі є і приховані таланти. Але я все ж таки напишу про них: Аня Польовик пише вірші, малює та вміло грає в шахи (в училищному змаганні зайняла ІІІ місце), Ляшук Тетяна має дзвінкий голос, тобто, співає (тривалий час співала і для ВПУ№25), Василець Анастасія створює бездоганні шедеври на шматках паперу, а Матвійчук Денис вправно справляється з м'ячем у волейболі.

Взагалі, наші хлопці надзвичайно спортивні. На уроках фізичної культури показують найкращі результати, а поза межами училища – вони справжні боксери, тренуються у спортивному залі та здобувають славу чемпіонів.

Наша друга половина групи, тобто, сильна стать, вся займається боксом. Це справжні майбутні мужчини.

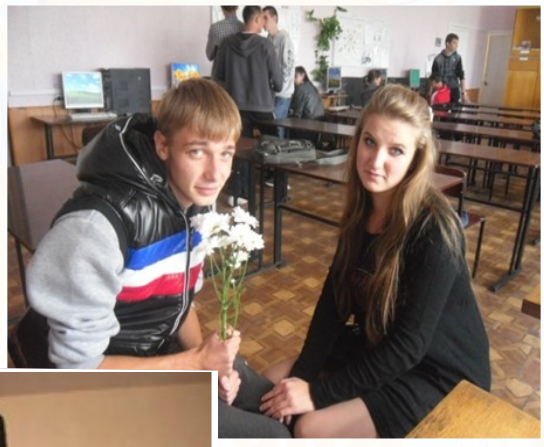

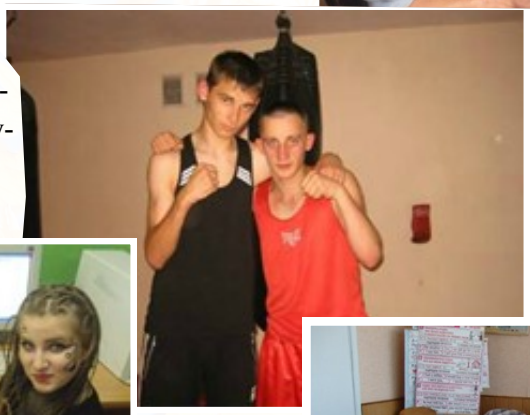

Ми гордимося ними і бажаємо їм успіху у їхньому виборі! Якщо вже почали за хлопців, то можна і сказати про те, що без них наші будні (у постійних пошуках знань) були б не такі яскраві, насичені та веселі. Коли їх забирали до військкомату, цих бешкетників так не вистачало. Їхніх постійних жартів та приколів, розумних поглядів та інколи сумних облич. Все ж таки вони наші, а значить, дні без них – не завжди хороший настрій. Вони ще й деколи такі джентльмени.

Неможливо не згадати про те, що нам, як і всім, так важко знайти в собі сили, щоб відірватися від солодкого сну та попрямувати до нових досягнень та здобутків. Але ми згадуємо, що нас чекають 27 невгамовних осіб, які протягом усього дня піднімають усім настрій, і стрімко, інколи запізнюючись на урок, біжимо доріжкою знань назустріч друзям.

Буває так, що хтось захворів, хтось не прийшов, хтось відсутній за сімейними обставинами, і таких причин дуже багато. Але як казав наш відчайдушний Влад Поперечний (коли за поганих природних умов учні хворіли і не мали змоги з'явитися на навчання)**: «В жорстоких боях з природою наша група втратила багато бійців, але ми, не зважаючи на втрати, йдемо все далі й далі — до перемоги».**

Є такі моменти, коли буває важко чи настільки сумно, що засинаєш прямо на уроці. Або в найтяжчі хвилини важкої праці просто хочеться «вбити» один одного.

Але ми сильні, ми не здаємося. Завжди знаходимо вихід з будь-якої ситуації. І ми завжди будемо пам'ятати все, що пов'язане з такою енергійною, веселою, завзятою, цілеспрямованою та найпрекраснішою групою з маленькими цифрами 36. Адже ми були разом, пліч-о-пліч, три роки. Напевно, Оксана Вікторівна Безінська запам'ятає найбільше, як ми завжди приходили «в середу вєрочно». Ох, ця фраза, яка колись вихопилась в наших смішариків Богдана Бондарука та Саші Осмірського, стала частою не тільки в училищному, а вже і в буденному житті.

Ніколи не забудемо й наш перший захист курсової, коли всі були налякані та такі уважні один до одного. Тоді викладачі вихваляли нас, що ми — талановиті діти. Це було так приємно, і ми за це Вам дякуємо! Безмежно вдячні нашим другим «мамам», які, як казала Тетяна Олександрівна, хоч і сварять нас, але знають, що ми в них кращі! Ще багато чого можна написати про нас, але скажу одне: «Ми, колись 16, 26, а тепер вже 36 група, назавжди залишимо свій слід у стінах цього навчального закладу та в своїй пам'яті. Можливо, шляхи багатьох з нас розійдуться. Але в думках ми завжди будемо згадувати ті роки безмежного, веселого учнівського життя і той найкращий час, який ми провели разом із такою частинкою свого серця – друзями у ролі ***учнів ВПУ №25»…***

Анна ТРЕМБАЧ, група 36.

На крилах творчості

Чарівні фарби осені

«Осінній натюрморт», «Натюрморт з грядки», *роботи* ***Семенюк Галини (гр.21)***

«Ця золота пора», *роботи* ***Вітязь Анастасії (гр.1Д-13)***

Навчатися - це весело

Ви знаєте, як називають ще навчальний рік?
Мертвий сезон. А кінець навчального року?
Відміна кріпацького права.

Класний керівник — приборкувачка тигрів.

Класний керівник і староста — дама з собачкою.

Дзвінок із уроку — золота симфонія.

Зрив уроку: операція И.

Втеча з уроку — відпустка за власний рахунок.

Учень, якого послали за крейдою, - відрядження у вічність.

Учень без шпаргалки — вершник без голови.

Дівчата на уроках — сплячі красуні.

Учениця в директора — кавказька полонянка.

Урок історії — галопом по Європі.

Кабінет хімії — вогонь, вода і мідні труби.

Диктант — колекція помилок.

На контрольній — «П'ятий, п'ятий! Я дев'ятий. Прийом!»

Урок фізкультури — божевільні на волі.

Мама після батьківських зборів — Фантомас розбушувався.

На виробничій практиці — негри на плантації.

Випускний вечір — чекай мене на світанку, мамо!

Підготувала група 12.

С.П.КРАВЧУК,
керівник музгуртків

Козацька шабелина

В українській великій родині
Є традиція у козаків -
Гартувати свою шабелину,
Як історію давніх років.
В кузні чути той дзвін перекличний,
Що нагадує час тих подій,
Коли все українське козацтво
З шабелинами йшло в смертний бій.
Ми сьогодні йдемо стежками
По історії давніх доріг,
І виблискує гордо на сонці
Шабелина за тих, хто поліг.

Галина СЕМЕНЮК,
група №21

Моя бабуся Станіслава

Моя бабуся Станіслава,
Неначе квітка золота,
Співає голосом барвінним,
Краса, неначе в солов'я.
А я дивуюся тим дивом,
Мов сонце іздаля,
Чому вона така красива
І чиста, мов дитя?
Коли виходить на подвір'я,
Щебече про життя,
Тоді радіє все навколо
І вірить в майбуття.

Присвячено моїй бабусі,
яка усе життя боролася за
те, щоб її рідні не знали,
що таке голод і зневіра.

Редактор:
Анна ТРЕМБАЧ
Над номером працювали:
Т.В.БОРТНІК, С.П.КРАВЧУК, Галина СЕМЕНЮК, Влад СТОРОЖУК, Анастасія ВІТЯЗЬ.
Адміністратор сайту:
Максим СЕРДЕГА

Вище професійне училище №25

25 плюс

Адреса: м. Хмельницький, Проспект Миру, 61/3 Телефон: 74-24-27
Сайт: www.vpu25.km.ua/
Ел.пошта: gazeta-25plus@yandex.ua

Редактор-консультант:
Олена ЛИСА

Консультанти з питань інформації:
Валерій МАРЦЕНЮК, Людмила РОМАНОВА

Обкладинка:
Галина СЕМЕНЮК

Може, замислимось?

Про посиденьки в соцмережах

Жодна молода людина не уявляє себе без Інтернету, а тим більше без реєстрації у соціальних мережах. Як же це захопливо! Когось побачити, а ще краще — себе показати.

Соціальні мережі, такі як Фейсбук, ВКонтакте, Твіттер дозволяють бути в курсі подій, що відбуваються в житті ваших друзів, знаменитостей. Виставлені фото з дня народження, вдалої поїздки, фотосесії, красномовні статуси — все це може виявитися брехнею. Але цікавість бере гору — і ви засиджуєтеся допізна, намагаючись все взнати, і поступово впадаєте у залежність.

Чим це загрожує? Відмовою від світу навкруги, сприйняттям людей виключно за профілями у соціальних мережах і… Просто втраченим часом, який можна було провести разом із реальними (справжніми друзями), дізнатися, як у них справи не за статусами, а в розмові.

Багато молодих людей стають заручниками віртуального іміджу. В залежність потрапляють ті, хто створив свій ідеальний образ за допомогою облікового запису. Так люди намагаються самостверджуватися, особливо, якщо в житті не все безхмарно. Як правило, вони не прагнуть зустрітися в житті, бо бояться постати такими, якими вони є насправді. Така залежність переходить у психологічний розлад, людина стає замкненою, не бажає виходити на спілкування, контакт поза мережею. У таких випадках вже потрібна допомога психолога. Навіть якщо у вас немає проблем, подумайте над тим, як розмістити інформацію на свій сторінці. У наш час мережі використовують не тільки для спілкування, а й для збору різної інформації про людину.

«Зайшов в Інтернет, поставив варитися картоплю, а вона засмажилася». Цей дотепний жарт говорить про бік сучасного суспільства — залежність людини від популярних соціальних мереж. Не перетворюйте спілкування на листування, краще беріть від соціальних мереж корисне і вмійте вчасно зупинитись, натиснувши кнопку «ВИЙТИ».

Л.І.РОМАНОВА, наш бібліотекар.